

NACHOVÉ PUSTINY

MICHAL SIROTEK

Michal Sirotek

NACHOVÉ PUSTINY

„Nebudu to opakovat!“ zavrčel podrážděně Yuri. „Kde je DataSféra?“

Rulfo před ním ležel na zemi, tvář měl pohmožděnou, ze zlomeného nosu mu tekla krev, ale pořád se zatvrzele bránil. Tvrdej parchant, který po dlouhé roky přežíval v troskách Prahy. Tenhle druh lidí se nenechal snadno zlomit.

„Polib si, dědku!“ zaskučel bandita se zařatými zuby.

Byl to hajzl, o tom žádná. Zloděj a překupník kradeného zboží, ale důvod proč se Yurimu jen při pohledu na něj dělalo zle, byl jiný. Rulfo patřil k lovcům lidí, kteří v tomhle teritoriu prodávali otroky náboženským přívržencům Proměny. Těžko si dnes představit v české kotlině horší skupinu fanatiků.

„Nemám na tvý kecý čas, Rulfo.“ Šedovlasý muž vytáhl pistoli z pouzdra u opasku.

Raněný na něj v odpověď plivnul.

Yuri měl už několik minut vážně podrážděné nervy. Poslední týdny na útěku si začaly vybírat svou daň – psychické vyčerpání, nedostatek spánku, tenčící se zásoby. Uhodil muže pažbou zbraně do hlavy. Rulfo sípavě zahekal a spustil kulomet přidušených nadávek.

V otevřených vratech haly se objevila Niska. Držela dalekohled a ve tváři s hlubokou jizvou měla stíny únavy. Při tom pohledu si Yuri uvědomil nepříjemnou skutečnost: nemohou už déle utíkat, ona to nezvládne. Do čerta, je to silná holka, ale je jí teprve osmnáct.

„Jsou tady,“ vyhrkla. „Blíží se hlavní ulicí. Dva vojenské džípy. Nemáme moc času.“

Nad Lovcem a jeho bandou měli náskok několika dnů a jen kvůli tomuhle zarputilému idiotovi, který se teď před nimi svíjel v bolestech, je dostihli. Jo, Yuri měl vážně nervy v háji a s Nisčinými slovy mu došel zbytek trpělivosti. Rozčileně se obrátil k ležícímu a namířil mu zbraň na koleno: „Máš tři vteřiny na to, abych z tebe neudělal nadosmrti mrzáka!“ Gesto, které konečně padlo na úrodnou půdu.

„Dobře, dobře, vyhrál jsi...,“ zaskučel zlostně muž, „povím ti, kde je ta věc.“

„Jsem nedočkavý jako malé dítě.“

„Nemám to u sebe, jasný? Střelil jsem to v Sedmičce.“

Niska přistoupila blíž: „V Karanténě 7?“

Rulfo přikývl. Yuri věděl, co to znamená. Sedmička byla jedna z posledních výsep předvláknové civilizace... s nadsázkou řečeno. Každopádně tam dodnes fungovala armáda nebo alespoň to, co z ní zbylo. Místo, které se po *Černé sobotě* izolovalo od okolního světa vysokou hradbou.

„Komu jsi to prodal?“

„Chlapovi jménem Šváb, vietnamskej překupník. Měl o ten disk velkej zájem.“

Niska nervózně přešlápla: „Musíme jít, Yuri.“

„Kudy ses dostal dovnitř? Karanténa má slušně zařízenou obranu.“

„Tak velkou oblast dnes už nedokážou uhlídat. Mají tam takovej tunel v podzemí. Místo, kudy gangy pašujou zboží. Je u východní zdi blízko fotbalovýho hřiště.“

Rulfo ukázal vchod pašerácké stezky na Yuriho mapě a popsal, jak ji najdou. Šedovlasý si prohlížel banditův obličej, jako by v něm hledal klam. Niska ale v zápase jejich očí odhalila ještě něco. Něco, čeho se od začátku bála, že nastane.

„Běž k autu,“ nakázal jí starý voják.

V ten okamžik to začalo docházet i Rulfovi: „Řekl jsem ti, co jsi chtěl slyšet. Nemusíš... nemusíš mě zabít.“

Dívka přistoupila blíž: „Yuri...“

„Řekl jsem, abys šla k autu!“

Nelíbilo se jí to, ale odporovat mu nemohla, ne teď. Se zaklením odklusala ven.

„Panebože... vezmi si všechno, co mám, jen mě pusť!“

Yuri sáhl k opasku pro nůž s dlouhou čepelí.

„Prodáváš lidi Bratrstvu, jako by to byli nějaký zvířata. Svět je ve sračkách sám o sobě a ty k tomu ještě přispíváš svým dílem. Ne, Rulfo... tohle ti neprojde.“

Yuri vyběhl z budovy a nastoupil na stranu spolujezdce. Kola zahrabala ve šterku a vůz vyrazil po cestě.

„Cítíš se líp?“ pravila Niska zlostně, pohled upřený před sebe.

„Takové jako on nelituj,“ odpověděl, když čistil ostří nože o své kalhoty. „Navíc nebyla jiná možnost.“

„Jednou jsi mi řekl, že člověk má vždycky nějakou možnost.“

„Mohla by ses soustředit na řízení?“

Naštvaně si odfrkla. Cítila, jak se v ní svíjí vztek a s velkým přemáháním se jej přiměla potlačit. Ponížení života z minulosti jí prozradilo, kým doopravdy je. Už neměla o lidech žádné utěšené iluze, ale ani to nezmírnilo pochybnosti o jeho rozhodnutí.

„Co je to s tebou?“ ozval se.

Přešla jeho otázku mlčením.

„Cesta zpátky neexistuje. Pokud to dovolíš, tyhle věci tě stáhnou dolů. Dej si na to pozor.“

„Já...“ na čele se jí objevily vrásky, „prostě už nevím, kdo jsme.“

„Jsme přeživší,“ pronesl o něco mírněji, „všechno ostatní jsou jen smítka v oku. Stačí mrknout.“

Jo, to byl možná ten problém. Tímhle způsobem se nikdy mrkat nenaučila. Chápala jeho slova i jejich logiku, jenže do nitra se jí vrátil nepříjemný pocit, který naposledy prožívala v Karanténě 4. Prostě svinstvo. A podobného svinstva se kvůli jejich misi stalo už příliš.

„Chci jen, aby to už skončilo.“

„Brzy, děvče. Slibuju.“

Když odehnala předchozí myšlenky, zeptala se, jaký bude další postup.

„Musíme ukrýt auto a to hodně pečlivě. Pak se podíváme po tom Švábovi. Podle všeho je Karanténa v rozkladu a armáda ztrácí půdu pod nohama. Už dávno není tak nedostupná jako dřív.“

„Ale i pokud objevíme tu pašeráckou cestu, čím je uplatíme? Už nám nezbyl alkohol ani tabák.“

„Pořád máme zásobníky do kalacha.“

„Jenom dva,“ upozornila ho.

„Já vím... Neboj, ještě mi zbylo jedno eso v rukávu.“

Niska zamýšleně našpulila ret: „Jestli se dostanu dovnitř, myslím, že se mi podaří ztratit v davu. V Karanténě žijí tisíce lidí.“

„Nic takového,“ obořil se na ni. „Nenechám tě tam jít samotnou...“

„Nežádala jsem o svolení,“ skočila mu do řeči. „S ohledem na tvůj stav stejně nemůžeš nic namítat, nebo ano?“

„Nisko...“

„Co? Chceš mi to snad zakázat?“

Unaveně si povzdechl: „Jako by to někdy zabíralo.“

Všimla si, že se mu třesou ruce. V posledních týdnech se to stávalo častěji než dříve. Položila mu na ně dlaň.

„Vždycky jsi byla paličatá jako mezek,“ postěžoval si.

„Po kom to asi mám?“

Obloha se zatáhla. Zatímco se z nebe spustil liják, jejich auto dál uhánělo troskami města. V ten samý čas Lovec našel Rulfovo tělo. Zrak mu sklouzl ke stopám širokých pneumatik venku. Každou další hodinou jim byl blíž, dokonce cítil pach, který tu zanechali. Pach unavené kořisti. Lovec vyšel do deště za svými muži. Očima zkoumal mokrou silnici, která směřovala do krajiny betonových ruin.

„Zase nám pláchli,“ zasyčel jeden z žoldáků.

„Na tom nesejde,“ odpověděl Lovec.

„Co tím myslíš?“

„Znám Yuriho až moc dobře. Nakonec kvůli té holce udělá chybu. A až se to stane, už je nic nezachrání.“

I. KARANTÉNA

Na obzoru se sbíhaly hutné mraky a těžce se sunuly přes krajinu. Tomáš stál u otevřeného okna svého bytu, ubalenou cigaretu v koutku úst a tupě zíral na město. Milování s Vandou stále cítil v těle jako mírně chvějivé opojení, jež mu zpříjemňovalo líný tok myšlenek, a vlastně mu ani nevadilo, že ten pohled stojí za prd.

Každý den odsud viděl to samé: dlouhé hybridní útvary nachového zbarvení, které se plazily troskami budov. Natahovaly se jako potrubí, aby mohly posílit nervové spoje – bobtnající uzly rozmanitých tvarů, infrastrukturu, která sílila a změnila město v biologickou metropoli. Ohromné vědomí, vlhké a kojící se na celé planetě a všech tvorech.

Kam se na to hrabe plevel, pomyslel si Tom a musel se usmát.

Kromě třepotání listů na stromech nebylo vidět žádný pohyb. Falešná představa, že tam nejsou – hnijící mrtvé věci, které se neslyšně potulují tichým městem. Biokonstrukty, jejichž těla prorostl parazit, spojil je s monstrózní entitou a nyní vládl všem svalům i kostem. Tvorové, jež za sebou nevědomky táhnou tisíce drobných vláken a jejichž myšlenky se pohybují stejně pomalu, jako kdyby plavaly v medu.

Spustil se déšť. Těžké kapky měnily zem v bahno a ztěžovaly práci skupinkám čističů, kteří měli před branou večerní směnu.

S pomocí ohně a seker ničili výhonky a shluky nachových nití, které dorostly příliš blízko ochranným valům. Jejich práci přihlíželi vojáci z kapot džípů a poničeného tanku. Kanón výhružně čněl do krajiny a odrazoval nepřátele od útoku. Léta sice už neměl munici, ale většínou ten klam fungoval.

V karanténní zóně číslo sedm skončil Tomáš 26. prosince 2038, přesně ve stejný den, kdy OSN schválila bombardování Prahy. Moc si toho z té doby nepamatoval a s odstupem času se přesvědčil, že je to tak dobře. Dnes měl dvacet dva a byl o sedmnáct let starší než v době, kdy se Vlákna objevila poprvé. Vyrostl v dobře stavěného mladíka s atletickou postavou a výškou nad sto osmdesát centimetrů. Zdědil matčiny modré oči a otcovy husté vlasy, které mu sahaly k ramenům a obvykle je nosil stažené do culíku. Po kom však zdědil svůj talent sebezáchovy, mu bylo záhadou.

Vanda se v posteli přetočila na bok a zakryla si peřinou holá chodidla.

„Zavři to okno. Je zima,“ zamumlala.

Když začala znovu podřimovat, zadumaně si ji prohlédl. Její rty nebyly tak plné, jak by se mu líbilo, a stehna měla naopak plnější, než by se mu líbilo. Na druhou stranu mu během toho posledního měsíce dávala své tělo volně k použití a nestrkala nos do jeho pracovních věcí. Vanda byla milá dvacetiletá troska, měla za sebou dva vztahy a oba mizerné. Tomáš nikdy nevěřil, že jejich soužití někam směřuje – prostě spolu bydleli, šukali a zdálo se, že to může nějakou dobu fungovat. Sice někdy mívala zlé sny, uprostřed noci se budila a

volala příbuzné, ale to nebyla jediná. V raných měsících Proměny čítaly oběti sebevražd skoro stejné množství jako hlad a nemoci.

Lidská psychika je prevít. Dokáže s vámi zamávat, zvlášť když jde všechno kolem do háje. Vanda, stejně jako Tom, vyrůstala mezi odpadky slumů a většinu toho času živořila, nebo se prodávala za jídlo. To zanechá špínu na duši. Tom vyfoukl dým k požárnímu čidlu a líně zvedl oči. Občas měl nepříjemný pocit, že ji využívá. Ale když se to vzalo kolem a kolem, byla s ním v bezpečí a neměla nouzi o jídlo.

Z myšlenek ho vyrušilo klepání na dveře. Natáhl si trenky a šel otevřít. Stála za nimi Saša, desetiletá holka v klučičích šatech a vrabčáckým hnízdem světlých vlasů.

Překvapeně si změřila jeho chlupatý hrudník a nahá stehna.

„Tímhle jako ohromuješ holky?“ zkřivila obličej a pokusila se vecpat hlavu se zvědavými kukadly dovnitř. „Koho tam máš?“

Tomáš jí odstrčil zpátky do chodby: „Zklidni hormon.“

„Nesu ti zprávu,“ natáhla prázdnou dlaň, „ale nejdřív zaplať.“

Mrkl na její ruku: „Chaběj pokus, Sašo.“

„Žádný matroš, žádná zpráva.“

„Jak myslíš,“ pokrčil rameny a chystal se zavřít.

„Počkej!“ vrazila do škvíry botu. „Stačí jen trocha lepidla.“

„Zapomeň. Žere ti to mozek.“

„Ty jsi ale krkoun!“

„Dáš laskavě tu nohu pryč?“

„A poseroutka k tomu!“

Tomáš jí věnoval otrávený pohled.

Saša si povzdechla: „Stejně ti to řeknu. Ne kvůli tobě, ale kvůli ní. Byla na mě hodná.“

„O kom to mluvíš?“

„Nějaký holka, ale neznám ji,“ pokrčila rameny.

„Přestaň si vymýšlet.“

„Nevymýšlím si! Řekla, že jde o Švába a že tě musí vidět.“

Tom zpozorněl. Šváb byl v Karanténě známý překupník, pašoval alkohol, potravinové lístky, drogy. Občas pro toho šikmookýho lakomce nárazově pracoval.

„Jak vypadala?“

„Nevím... měla na sobě bundu s kapucí. Kryla si obličej.“

„Mladá, starší? Buď trochu konkrétní.“

Saša se zamyslela: „Mladá, vlasy nevím, ale...“

„Co?“

„No... neměla oko, alespoň myslím. Ale žádná páska... víš, jako nosí piráti.“ Když zachytila jeho výraz, vzpurně našpulila ret. „Já nekecám!“

„O. K., co přesně ti *ta pirátka* řekla?“

„Že na tebe počká u Díry a že máš přijít sám. V tom byla důrazná. Ví prý, co máš u sebe.“

Tom si nervózně přešel rukou po neoholené tváři. Nelíbilo se mu to. Vojáci Švába před pár dny chytili u východní stezky při pašování zboží. Za krádež, sabotáž nebo maření práce se trestalo vyhnáním. Ale to povídejte tomu, kdo toho rákosníka včera pověsil na provaz uprostřed náměstí. Nohy se mu houपालy ve vzduchu a na hrudi měl ceduli s nápisem *Zrádce*.

„Odstrašující případ,“ tvrdilo se v Díře. „Armáda se bojí dalších nepokojů, protože každý ví, jak špatně jsme na tom s jídlem.“

„Sašo, tohle je důležité. Seš si jistá, že to řekla takhle?“

„Nejednej se mnou jako s děckem!“

„Ale ty jsi děčko.“

Děvče si vzpurně založilo ruce na hrudi.

„Měla u sebe zbraň?“ Přešel její reakci.

„Jestli jo, tak schovanou.“

„A mám přijít hned?“

„Jo,“ řekla a zvědavě se na něj podívala. „O čem to vlastně mluvila? Co máš u sebe? Má to něco společného s tím, že zabili Švába?“

„Dám ti radu: nestrkej frňák, kam nepatří, jinak přes něj dostaneš.“ Tom jí zavřel před nosem.

Z druhé strany se ozvalo našťvané kopnutí do dřeva: „Příště aspoň poděkuj, vole!“

Nasadil si hodinky a při oblékání probudil Vandu. Řekl jí, že dnes u něj nemůže zůstat.

„Musím na rande.“

Vanda si ho překvapeně změřila: „To se podívejme. A kdopak je ta šťastná?“

„To kdybych věděl...“ Tomáš přešel ke stolu a ze šuplíku vytáhl revolver. Zkontroloval náboje a zaklapal bubínek. Střílet se naučil už dávno, ale zbraně neměl nikdy moc rád. Asi proto, že si s nimi často hrál až moc idiotů. Zbraň by člověk měl použít, jen když je to nezbytně nutné. A třeba ani tehdy ne.

„To si bereš s sebou?“ ozvala se Vanda.

Když nedostala odpověď, rozčileně po něm hodila polštář.
„Co je? Na naše první rande jsem si ho taky vzal.“
Věnovala mu popuzený výraz.
„Jen pro sichr, člověk nikdy neví.“
Chytila ho za opasek a přitáhla k sobě: „Mám mít strach?“
„No... měla bys.“
„Blbče,“ políbila ho na rty.

Tomáš se s kapucí na hlavě prodíral davy a boty mu čvachtaly v loužích vody. Hlavně rychle a nenápadně. Nebylo to tak těžké. Většinu pozornosti na sebe strhávaly hloučky, které pokřikovaly na nedaleko stojící vojáky. Toma zaujal červený nápis na oprýskané zdi. Za přítomnosti ozbrojenců ho čiperně smýval nějaký chlapec. Stálo tam: *Nekrmte nás lží! Dejte nám naše příděly!*

„Na co vejráš, mladej?“ osopil se na Toma jeden z vojáků a výhružně mávl obuškem. „Jdi si po svých!“

Pokorný výraz a rychle pryč. S armádou měl dost zkušeností, aby věděl, že hraná poslušnost je nejlepší způsob, jak se vyhnout maléru. Polovina uraženého zubu na dolním patře mu stále připomínala, že pouštět se do hádky s vojáky se nevyplácí.

Díra ležela nedaleko náměstí. Dříve tudy vedl silniční tunel k řece, ale už před řadou let byl dolní výstup zavalen. Takřka půlki-lometrová Díra se stala smetištěm lidského odpadu. Žila tu chudina Sedmičky, převážně staří a nemocní, kteří si nemohli dovolit bytové

jednotky. Našlo se tu také hodně příležitostí pro dealery, děvky a překupníky všeho druhu.

Tomáš to tu nesnášel. V Díře strávil většinu svého dětství, nejdřív se svým tátou, a když umřel, tak úplně sám. Divil se, že se mu v místních podmínkách podařilo přežít. Nebýt Švába, asi by tu dnes nebyl. Nemělo to nic společného se samaritánstvím. Šváb byl grázl, ale vytušil, že se Tom nebojí, a taky že má pod čepicí. Jízdenka, která ho po šesti dlouhých letech dostala z tohoto bahna pryč.

Mladík si stoupl stranou k východu a pohledem zapátral kolem. Nechtěl se od té holky nechat překvapit. Pořád se mohlo jednat o podraz. Jen o kousek dál probíhala v jednom činžáku razie. Stál tam vojenský džíp s amplionem, z něhož se nesl ženský hlas.

„Všichni civilisté jsou povinni u sebe nosit platnou identifikaci. Hlaste jakoukoli podezřelou činnost! Nezapomeňte, že skrývání imigrantů je těžký zločin!“

„Venku se děje něco zlého,“ zadrmlol skřípavý hlas vedle Toma.

Patřil staré cikánce, která seděla na špinavé dece. Vrásčité obličej měla plný hnisavých boláků.

„Cizáků je den ode dne víc... jako by všichni najednou utíkali co nejdál od Hranice. Určitě v tom má prsty to zatracený Bratrstvo. Jestli to tak půjde dál, přestanou je vyprovázet za zdi a začnou je rovnou střílet. Nakonec... co se stalo ve Čtyřce, se může stát i tady, nemyslíš?“ zvedla na něj kalné oči.

„Trochu pesimistický postoj, ne?“ odušil Tom.

„Prej postoj,“ vytáhla z krku chrchel a odplivla si. „Životní zkušenosti, gadžo.“

Uprchlíckých táborů existovaly stovky; některé byly velké jako parkoviště, jiné se táhly celé kilometry. Dnes jich ale zůstalo jen málo. Buď je pohltila Vlákna, nebo je zničily útoky agresivnějších skupin. Příběh *Krvavé Čtyřky* ale připomínal noční můru a Tomáše upřímně děsil, proto jen myšlenky na něj okamžitě zavrhl.

V tom, co se tu dělo, shledával skutečnou ironii. Všichni kolem byli nespokojení a frustrovaní. Každý si stěžoval na to či ono a básnil o tom, že jinde by se určitě žilo lépe. A přitom bylo venku stále mnoho lidí, kteří při pokusu dostat se sem riskovali vlastní životy. Navzdory propasti času zachovala armáda *status quo* a nikdy nezrušila výjimečný stav. V současné době civilní vláda už neexistovala.

Při naprosté závislosti civilizace na elektrické energii výpadek šňávy způsobil totální chaos. Vodovodní kohoutky vyschly, doprava, průmysl, infrastruktura a zásobování. Všechno šlo do háje. Docházely potraviny, ekonomika se zhroutila a s koncem komunikační sítě bylo lidstvo uvrženo celé dekády do minulosti.

Rádiový kontakt s okolním světem utichl již dávno. Poslední zprávy mluvily o panice nejen po celé Evropě, ale i na ostatních kontinentech. Podle všeho se nejdéle drželo Německo, ale po svržení bomb na Berlín a Mnichov se i ze západu rozhostilo ticho. Co se týkalo světů za oceánem, přicházely jen kusé informace. Jisté bylo, že Spojené státy se pokusily na svém území použít proti Vláknu jaderné zbraně. To samé se odehrálo na východě. Jak moc byly zdevastovány tamní krajiny, se nedalo určit. Čechy nezasáhl radioaktivní spad, proto nemohlo být dílo zkázy dokončeno. Navzdory tomu však Vlákna zvítězila a dnes po sedmnácti letech pohltila celou Mo-

ravu a většinu jižních Čech. Další zamořené oblasti svíraly přeživší ze západu.

V první dekádě Vláků došlo k velké migraci obyvatel, jenže postupně lidé přišli na to, že není kam utéct. Parazit se rozrostl po celé planetě. Tvořil jedovaté oblasti Vlákomoří, kde nebyl pro lidi už život možný.

Po Černé sobotě zůstaly v Praze ubráněné pouze dvě velké oblasti. Kromě Sedmičky to byla Karanténa 1, kam se uchýlilo velení armády a dodnes zůstala s Karanténou 7 v rádiovém kontaktu. Útočiště našla na pozemku letiště, které díky plotům, technice a podzemním prostorám, skýtalo dobré obranné postavení. V prvních letech Proměny se stal významnou zónou také tunel Blanka. Jenže Vlákna se nakonec dostala i tam. Dnes byl skrz naskrz zamořený.

Několika vojenským skupinám se naštěstí podařilo ubránit polní nemocnici v Karlových Varech a obsadit vodní elektrárnu, která napájela továrnu **Sellier & Bellot ve Vlašimi**. Výroba munice byla kriticky nízká a rok od roku klesala, ale v rámci výměnného obchodu za potraviny, dodávala Sedmičce alespoň tolik střeliva, aby se dokázala ubránit agresorům. Což vedlo k současnému nedostatku jídla. Uživít tisíce lidí na jednom místě bylo komplikované a člověk nemusel být dvakrát chytrý, aby si spočítal, že to nepůjde donekonečna.

Tomáš věděl ještě o Karanténě 5 ležící v Říčanech. Držela se dlouhá léta a díky zemědělským plochám měla důležitou strategickou pozici. Před čtyřmi lety však padla v boji s Bratrstvem. Pro ostatní bezpečné zóny to byla největší ztráta od samotné *Proměny*.

V Sedmičce panovala pracovní povinnost. Všichni, ať už staří nebo mladí, museli plnit určitou denní normu. Technická služba, pěstování cibule a brambor, vepřín a mastný kombinát, výroba zbraní a čistící četa, která měla na starosti Vlákna. Přísná organizace neodrazovala nové přistěhovalce. Trvalé bydliště však bylo cizím zájemcům poskytováno jen zřídka a velmi neochotně. Když se člověk narodil civilistou, těžko to mohl změnit. Proto Tom skončil u Olivera.

Velký zvíře a prevít každým coulem, který měl v karanténě značný vliv. Tomáš se k němu dostal, když ve dvanácti dospěl k závěru, že zvyknout se dá na všechno. Netušil, že do několika let bude dostávat extra potraviny a občas i hygienické potřeby. Jo, utírat si zadek papírem bylo skvělé. Na to, co dělal, nebyl dvakrát pyšný, jenže pořád lepší než žít z přídělu armády. To už si vyzkoušel a vracet se k tomu nehodlal. Jak se to jen říká? Účel světlí prostředky? Krásné přísloví.

Zrovna když prošel kolem posledního plotu oddělovací sekce na ulici, všiml si dívky, kterou hledá. Mohla být stejně stará jako on, ale spíš mladší. Měla na sobě zelenou bundu s kapucí, jenže skláněla hlavu, takže jí neviděl do obličeje. Nestála daleko, ale skrývala se ve stínu úzké uličky. Gestem ruky mu nenápadně pokynula, ať jde blíž.

Chtěl vykročit, ale někdo do něj zezadu strčil.

„Co je sakra...!?“

Byl to Ivo. Hnědovlasý chlap s ruským původem, pleší a stupidně oholeným knírem, který mu lezl do koutků úst. Dělal pro Olivera, co si Tom pamatoval a stejně dlouhou dobu toho pitomce nesnášel.

„Hledáš, kam bys strčil ptáka?“ pronesl Ivo skrz křivé zuby.

„A já doufal, že mi ten tvůj ksicht dneska nezkazí náladu.“

Ivo přimhouřil oči: „Je po tobě shánka, kluku.“

Tomáš znejistěl: „Proč?“

„Nevím a ani mě to nezajímá. Mám tě přivést, tak koukej hnout prdeli.“

Tomáš se ztrápeně zahleděl směrem k uličce. Dívka byla pryč.

„Klídek, jo!“

Ivo s Řepou ho hrubě přirazili ke zdi a začali prohledávat od hlavy k patě.

„Vysvětlí mi někdo, co se děje?“

Jen další ochmatávání.

„To mi hodláte kontrolovat i koule?“

„Zavři zobák,“ zabručel Řepa a předal Tomův revolver Ivovi. Řepa byl čtyřicátník s holou hlavou potetovanou na temeni nápisem *Mors tua vita mea*. Pravá ruka Olivera, chlap s huňatým vousem, tak světlým, že byl skoro bílý. Hora masa a svalů známá svou násilnou povahou. Říkalo se, že pro šéfa vyřídil šest lidí a zmrzačil dvojnásobný počet.

Odvedli ho do sklepního prostoru připomínající skladiště. Místnost osvětlovaly petrolejové lampy zavěšené u stropu na vodovodním potrubí. U zdi stály kovové regály přeplněné zbožím v neúhledných hromadách. Byly tam potraviny, hlavně staré kon-

zervy a domácí pálenka, ale také předvláknová technika a samozřejmě zbraně. Oliver stál v zadní části prostoru u velkého stolu.

Tomovi bylo jasné, že je něco špatně. Každá buňka v těle ho upozorňovala na hrozící nebezpečí. Věděli snad něco o Švábovi? Zdálo se mu to nepravděpodobné. Byl opatrný a nikdo kromě Švába netušil, co se mu dostalo do rukou. A mrtví nemluví... Nebo ano? Kdo ví, dnešní svět je vážně divný místo.

Šéf si zrovna něco zapisoval do bloku.

Oliver Kopřiva byl hubený prošedivělý muž s výrazným ostře zahnutým nosem. Nebyl vysoký, ale to mu ani trochu neubíralo na děsivosti. Tenhle chlap nemusel nikomu okázale prezentovat, kým je. Zkazky o něm kolovaly celou Sedmičkou a většinou v nich figurovalo lámání kostí, rozžhavený nůž a křik lidí.

„Myslel jsem, že jsi chytřejší,“ oslovil Toma, aniž by se namáhal zvednout oči.

„Občas dělám na lidi takový dojem.“

Tomáš si uvědomil, že mu Řepa stojí přímo za zády.

„Říká ti něco slovo *loajalita*, hochu?“ konečně zvedl zrak.

„Tuším, že to má něco společného s věrností.“

„Vtipálek,“ změřil si ho šéf s úsměvem – a byl to úsměv obzvláště nepříjemný.

Oliver přešel ke stolu, kde odložil své zápisky. „Mám rád humor. Tuhle mě opravdu pobavilo, když mi jeden rákosník vyfoukl před nosem Rulfovo zboží. Ohromná sranda. Myslím, že si ho pamatuješ. Jednou si mi vyprávěl, že tě dostal z Díry.“

„Šéfe... já už s ním dávno nedělám. Navíc je teď poněkud mrtvější než dřív.“

Když mu Řepa zkroutil ruku dozadu, nestačil zareagovat. V dalším momentu mu tvář tvrdě přistála na desce stolu.

„Sakra!“ zaklel. „Pusť mě, ty parchante!“

V Tomově zorném poli se objevila lesklá čepel nože. Držel ji ten pošahanec Ivo.

„Máš mé sympatie, chlapče,“ uslyšel šéfův hlas. „Jsi sice prořízlá huba, ale pálí ti to. K čemu mi to ale je, když se mnou vyjebáváš?“

„Nic takového nedělám, šéfe.“

Obr hrubě zacloumal Tomovou rukou. Do ramene mu vystřelila tak ostrá bolest, že vykřikl.

„Řekněme, že tě někdo napráskal.“

Tomáš se vrátil myšlenkami k Saše. Že by ta malá zmije hrála na víc stran? Popravdě... chytrá na to byla dost.

„Dobře,“ zaskučel Tom, „a vy tomu někomu věříte?“

„Ano... i ne. To záleží na tobě.“

Tomáš nervózně polknul. Šéf se opřel bokem o stůl: „Pojďme se na chvíli bavit vážně.“

Přinutili Toma natáhnout volnou ruku dopředu. Zatímco ji jeden chlap držel, Ivo mu přiložil pod nehet malíčku ostří nože.

„Šváb věděl, že po něm armáda jde a ta věc byla tak cenná, že ji chtěl uchránit. Ale komu ji dát? Možná někomu, komu věřil.“

Tom ucítil, jak se mu ocel zařezává do masa a jak se v něm po-
hnul strach.

„Pracuju pro vás víc jak deset let! Nikdy bych vás nezradil!“

O. K., byly to kecy, ale s ohledem na situaci to vyznělo docela přesvědčivě. Na šéfa to ale dojem neudělalo. Podíval se na Iva a ten beze slov trhl nožem. Tom s vytřeštěnýma očima zatnul čelist. Na desku dopadl jeho zkrvavený nehet. Bolest ho přinutila surově kopnout do stolu. Nůž se přemístil k dalšímu prstu.

„Je to nějaká předvláknová technika...“, zaskuhral, „databanka, nebo něco takového.“

„Kdepak to je?“ pronesl šéf spokojeně.

„Není to v karanténě,“ přiznal se Tom, který už byl ochotný říct úplně všechno. „Ukryl jsem to venku. V jedné z mých skrýší. Chtěl jsem si to nechat jako pojistku, kdyby se něco v Sedmičce podělal. Znam lidi, co by mi za to dobře zaplatili.“

„Opravdu? A ta skrýš je...“

„Na vlakovém nádraží na západ odtud,“ navázal, „ale těžko to můžu popsat... snad... snad, kdybych vás tam dovedl.“

Oliver skepticky zvedl jedno obočí.

„Já nelžu, šéfe! I když vám to povím, budete se v těch sutinách přehrabovat několik hodin. Sám vám to ukážu hned.“ Silácké řeči, které stály na vodě.

Šéf na něj chvíli hleděl zcela mlčky. Ve tváři měl chladnou rozvážnost, která Tomovi vždycky přišla ještě děsivější, než když zuřil.

„Dobrá,“ řekl po nekonečně útrpné pauze. „Nakonec, proč ne? Ale aby bylo mezi námi jasno – pokud se mě snažíš oblafnout, tady Ivo si na tobě smlsne, jasné?“

Naprosto jasné.

Když ho obr pustil, chytil se za poraněný prst a nevěřicně hleděl na krvavé maso.

„Klidně přijď na pedikúru častěji, hezoune,“ Ivo do něj posměšně strčil a se smíchem vykrácel z místnosti.

Tom hněvivě zatnul čelist.

Bude to dobrý, získal jsem čas. Nějak to zvládnou... Mluvil k sobě v duchu, když ho vedli ven. Nemohl tušit, že průsečík všech dřívějších mizérií na něj padne svou bolestivou tíhou právě dnes. Ani to, že jakmile opustí bezpečí karantény, už se do ní nikdy nevrátí.

II. NEUROLINEX

Ruce mu nechali volné, ale zůstal neozbrojený a dokonce mu nedali ani plynovou masku. Mimo karanténu byl Tomáš mnohokrát, ale ještě nikdy se necítil tak bezbranný. Děsil se, co by se stalo, kdyby narazili na spory: drobounké fialkové věci, které se pohybovaly při sebemenším záchvěvu vzduchu, aby se usazovaly na nových místech, kde začínaly požírat a sát. Vláknové spory. Hrozba dnešního světa, která naučila i malé děti nasadit si správně plynovou masku ještě dřív, než se dostaly ke čtení a psaní.

Spory byly vypouštěny Uzly, houbovitými shluky. Zdroj je stavěl s pomocí svých pohyblivých biokonstruktů z tkáně lidí a zvířat. Pokud se výtrusy po uvolnění z Uzlu neuchytily na živé tkáni, začaly poměrně rychle odumírat – což bylo pro lidi jediné štěstí.

Nachová smrt. Tak se jim říkalo. Když je lidé vdechli, a ne vždy si toho byli vědomi, během krátkého času začali kašlat krev a následně i kousky plic. Krevní řečiště dostalo nachový odstín a změnilo barvu kůže i očí. Pak se začali měnit v loutky... stvoření, která jen málo připomínala člověka.

Tomův doprovod měl na sobě neprůstřelné vesty, batohy a za opasky plynové masky. Řepa byl ozbrojen samopalem 7,62mm, Ivo táhl pumpovací brokovnici.

Průchod vedl pod Karanténou skrze kanalizaci. Brodili se močůvkou, dokud nenarazili na zrezavělé mříže s vrátky, které vedly ven z podzemí. Obepínala je tenká vlákna, některá se proplazila asi metr dovnitř. Oliverovi lidé tuto cestu pravidelně čistili, ale východ kvůli maskování nechávali zarostlý. Už z dálky zaznamenali pohyb.

V propletených nitích byla zamotaná loutka ženy. Poznali to kvůli cárům šatů. Ženě pod hnilobnou kůží vystupovaly kosti a žebra. Na hlavě se jí při malátném pohybu houpaly zbytky dlouhých vlasů. Prorostlá vlákna od lebky až ke kotníkům, uvízla mezi mřížemi a snažila se procpat dovnitř. Od člověka se jako každá jiná loutka lišila rukama. Měly takřka dvojnásobně delší články prstů zakončené drápy.

Oživé monstrum tupě naráželo do kovu, když je však zaregistrovalo, výrazně zvýšilo svou agresivitu. Už jen při zápachu, který ji obklopoval, se Tomovi sevřela hrud'. Vzpomněl si na okamžik, kdy viděl loutky poprvé v akci. Byly velmi rychlé, obratné, a když se jim podařilo člověka povalit a rozpárat, nakazily ho virem s pomocí nového orgánu ve svých tělech. Tím byl jedinec asimilován. Jeho maso a kosti posloužily k výstavbě nového Uzlu, nebo ho Vlákna napojila šlahounem do celé sítě.

Řepa beze slov vytáhl mačetu, ocel zasvištěla vzduchem a uťatá paže žbluňkla ve vodě. V dalším okamžiku loutce zařal kov do hlavy. Tělo se dál hýbalo, zběsile chrčelo a klapalo čelistí. Motorické funkce loutek pocházely z instrukcí Zdroje, které do organismu posílal dlouhý šlahoun. Ten mrtvole vylézal nad konečnickem. Řepa se

skřípěním pantů prošel vrátky a teprve když šlahoun několika ranami oddělil, mrtvola znehybněla.

Na krajinu se snášel soumrak a obrysy ztrácely ostrost. Déšť sice ustal, ale po obloze se dál honila temná mračna. Vzduch voněl po dešti, chladně a svěže. Po jejich pravici se rozkládaly kopce. Dříve tu býval park, během let však lidé pokáceli a spálili všechn místní porost. Okolí Sedmičky se změnilo v pustinu bez jediného výhonku trávy. Mrtvé město zelení naopak hýřilo. Po Proměně se příroda vrátila i do ulic, prorostla cihlami domů i chodníky, kořeny popraskaly beton a zničily silnice.

Brzy narazili na další loutky. Bylo jich asi dvacet a všechny pomalu kráčely městskou třídou neznámo kam. Co s nimi Zdroj zamýšlel, se nedalo určit. Když je v napjaté tichosti obešli, světla karantény se už ztratila za troskami budov. Pokračovali prázdnými ulicemi mezi vraky aut, ale ostatky mrtvých viděli jen výjimečně. Většina těl za ty roky zmizela, protože Zdroj našel využití pro větší biologického materiálu. Jen tu a tam se ve vysoké trávě bělala žebra, vzhůru trčící hnáty a rozšklebené lebky. Tomovi se do hlavy vetřela myšlenka, že to tu dříve bývalo jiné. Více barev, více hluku, méně zeleně. Motory aut, lidské hlasy a dětský smích. Ačkoli mu to přišlo zvláštní, pořád si to pamatoval.

Po levici se objevilo kolejíště ústící k vlakovému nádraží. Bylo vidět za prvními ploty ostnatých drátů. Samotná budova byla rozvalená, sesunutá na stranu, jako by se do ní opřel nějaký obr. Střecha se částečně propadla dovnitř.

Loutky, které tam byly, už nemohli obejít a nemohli je ani postřílet, protože by tím přilákali z okolí další. Ivo vytáhl železná pouta a přicvaknul Toma levou rukou k zábradlí.

„Hezky tu počkej.“

„Děláš si prdel!“ zaječel Tom.

Řepa máchnul mačetou na prázdno a pak i s Ivem zaútočili. Nestvůry se na ně vrhly střemhlav. Švihaly drápy a cvakaly zuby. Naostřený kov je posekal a rozpáral, a i když se dostaly blízko a jednou Iva dokonce dráply do vesty, nakonec hromotluci obě obludy udolali.

Problém s mrtvými loutkami tkvěl v tom, že pokud nebyly okamžitě spáleny, Vlákna našla způsob, jak jejich biologickou hmotu znovu začlenit do svého organismu. Obvykle je další biokonstrukty rozmělnily a připojily k Uzlům.

Ty se dělily na dva druhy: *samič* – tedy šířící spory a *samč*, které vytvářely v síti Vlákén pevné body, na něž byly loutky připojeny.

Rychlost růstu šlahounů se úměrně zvyšovala se stářím loutek. První dny po proměně nebyly příliš nebezpečné, ale za pár týdnů už mohly chodit zcela volně, aniž by se jejich šlahouny zamotaly nebo někde zasekly.

„Tak, kde to je?“ promluvil Řepa udýchaně, oči upřené na další netvory, kteří se k nim nemohli dostat kvůli drátěnému plotu.

„Nejdřív mě pusťte!“ zalomcoval Tom želízky.

„Nejraději bych tě tak nechal,“ zachechtal se Ivo, ale pak klíčkem pouta uvolnil.

Tomáš moc dobře věděl, že Oliver neposlušnost nepromíjí. Až budou mít v ruce, pro co přišli, klidně to udělají. Možná si z něho pro pobavení ještě před smrtí odříznou nějakou trofej. Parádní vyhlídka...

„Takže?“

„Je to vevnitř.“

Bylo tam šero. Světlem baterek projížděli chladný prostor: povolený detektor kovu, prohnílé lavičky i rozbitou digitální tabuli, která ohlašovala příjezdy a odjezdy vlaků. Stěny pokrývalo množství vyrytých vzkazů. Zanechali je tady uprchlíci svým blízkým.

Jarce Čermákové: Milujeme tě, srdíčko, a vždy budeme! Táta a máma Kateřino, dostaň se ke mně! Mám zbraně a jídlo. Společně to přečkáme, slibuju! Honza.

„Támhle,“ ukázal Tomáš k jedné zborcené zdi, kde byla kopa sutin.

Řepa pokynul Ivovi: „Hlídej dveře.“

„Vytáhni to sám a žádný levárny,“ vyzval Toma vousáč.

Tom by lhal, kdyby tvrdil, že nemá naděláno v kalhotách. Takhle vyděšený se naposledy cítil snad jen, když utíkali s tátou do bezpečné zóny... a to už bylo sakra hodně let.

Nohy měl těžké jako olovo, mysl se mu změnila v rozbouřené moře, které nedokázal usmířit. Začal se pomalu přehrabovat v sutinách. Cítil, jak mu Řepovy oči vypalují díru do temene. Ve skryši bylo několik věcí, ale Tomovi přeskakoval zrak jen mezi kulatým předmětem zabaleným v látce a ručním granátem. Ucítil na

zádech studenou stružku potu, která ho dráždila jako plazící se housenka.

„To je ono?“ zabručel Řepa, když se mladík otočil.

Tom otevřel ústa, ale neodpověděl. Ze tmy se totiž vynořily dva lidské stíny. Jeden se objevil za Ivem a s kovovým cvaknutím pojistky mu přiložil hlavěň samopalu ke spánku. Druhý protnul tmu paprskem laseru, který v podobě rudé tečky přistál Řepovi na hrudi. Cizinci měli na tvářích plynové masky.

„Nikdo ani hnout!“ proletěl halou povel, řezavý jako zuby motorové pily.

Tom byl překvapený stejně jako ostatní. Za daných okolností by takovou situaci možná i uvítal, protože mu poskytla příležitost k útěku. Jenže to mělo háček. Omračující granát v úkrytu, který těsně před tím odjistik. Ta hračka měla časovač a Tom ho už dřív pro případ nouze nastavil na třicet vteřin. A jak si tak v duchu počítal, zbývaly právě teď poslední okamžiky do exploze.

Navzdory nebezpečí zariskoval, vrhl se k zemi a zakryl si uši dlaněmi. Pomohlo to, ale ne natolik, aby ho detonace neotupila. V uších mu třestil pískot a před očima se mihotaly hvězdičky. Když se mu zrak vrátil, uviděl, že se všichni válejí na zemi. Popadali jako kuželky. Ivo se probral nejdřív. Trhnutím zvedl hlavu a probodl Toma vytřeštěným pohledem.

Mladík sebral kulatý disk, který mu vypadl z ruky, a vrhl se po Řepově samopalu. Příliš pozdě. Z Ivovy brokovnice zaduněla rána. Projektily jen náhodou minuly cíl a proměnily za Tomovými zády kachličkovou stěnu v oblak střepin.

Mladík popadl samopal, ale když ho chtěl zvednout, ucítil odpor. Řepa trhl zbraní k sobě. To už se Ivo zvedal a nabíjel do komory další brok. Záhy se pohnul jeden z maskovaných. Ivo ho chtěl odrovnat, neznámý po něm skočil a strhl jeho zbraň stranou. Výstřel udělal díru do stropu a pokropil dvojici sprškou sutin.

Tom neváhal, vyrazil z haly nejbližší chodbou. Při běhu si matně všiml, že to Řepa kropí samopalem po muži, co je okřikl, a že rvačka s Ivem pokračuje. Nevšiml si toho. Instinkt mu radil utíkat, co mu síly stačí.

Nezvolil dobře. Strop se před ním skláněl až k podlaze a tvořil neproniknutelný zával. Kdesi za sebou uslyšel křik a další výstřely. Po pravici uviděl dveře. Vyrazil je a... málem se zřítíl do průrvy. Celá místnost byla pobořená, otevíraly se před ním rozvaliny suterénu.

Blížil se k němu dusot nohou. Schoval se za roh, zády přitisknutý ke zdi a připravený k útoku. Kdyby byl ten muž menší, trefil by ho loktem do brady, nebo do nosu. Jenže Řepu úder zasáhl do klíční kosti. Zavrával jen na okamžik, v další vteřině se už oháněl operkou automatu. Ani ruce nedokázaly Toma uchránit drtivého úderu, který s ním otrásl a vyrazil mu dech. Poklad mu vypadl z ruky a odkutálel se pryč.

Řepa znovu udeřil. Tom trhl hlavou ke straně, ucítil závan vzduchu a strach, který se mu zakousl do hrudi. Následný kopanec kanadou ho odpálil zády ke stěně. Sevřela ho bolest, tělo však produkovalo adrenalin. Díky tomu se s křikem vrhl vpřed a vrazil koleno Řepovi mezi nohy. Samopal spadl na zem.

Vousatého plešouna to nezastavilo. Pěst, která Tomovi přistála na lícni kosti, ho zpoła otočila. Další ho zasáhla pod okem a poslala vrávoravě nazpět. Před očima mu zatančilo tisíc hvězdiček. Noha mu začala klouzat přes okraj díry. To, co udělal, byl jen reflex. Zašmátral naslepo rukama a něčeho se chytil. Byla to Řepova vesta.

Když začal padat, strhl obra sebou. Průrva měla podobu prudkého svahu z betonu a kovových trubek, po kterých se v kotrmelcích zřítily dolů.

Při dopadu si vyrazil dech a chvíli v šoku zíral do popraskaného stropu. Na krku mu ležela Řepova zpotená paže a někde za svou hlavou slyšel jeho chraplání. Několikrát se zhluboka nadechl a s překvapením se dusivě zakuckal. Vzadu na patře a jazyku cítil nezvyklou hořkost, nepříjemnou ale matně známou příchutí. Mozek mu začal opět pracovat a zděšením se mu rozšířily panenky. Uvědomil si, co vdechuje.

Na dně propasti byl nevelký Uzel s rozvířenou vrstvou vláknových spor, které poletovaly vzduchem, a které nyní každým nádechem vstřebával do plic! Jako by se mu žíly na krku rozšířily, i krev měla najednou naspěch. Naplnil ho pocit hrůzy tak strašlivé, že ji nedokázal přirovnat k ničemu z minulosti. Musí se okamžitě zvednout! Hlavně nedýchat!

Svaly ho bolely, ve spáncích mu třestilo a před očima měl mlhu, ale vydrápal se na lokty. Zdvihl hlavu jen pár centimetrů nad prašným povlakem. Chroptění, které ještě před chvílí slyšel, umlklo. Ře- pa neměl takové štěstí jako on. Narazil hrdlem do ostrého kusu trubky. Ležel nehybně v posmrtné křeči a oči upíral do stropu.

Tom se pokusil vstát. Jen nesmí omdlít. Rozhlédl se po mračnu spor. Rozhodně nesmí omdlít! Jenže se mu nepříjemně sevřela hrud' a na okraji zorného pole se objevilo černo. Pak ho polkla tma.

„Hej!“

Ostré okraje betonu ho tlačily do zad.

„Probud' se!“

Nevěděl, komu ten tlumený hlas patří, ale přinutil ho zvednout víčka.

U okraje průrvy stála vysoká postava.

„Zůstaň vzhůru!“

Snažil se soustředit, dýchat klidně a co nejméně, přemýšlení mu však dělalo potíže. Proto si jen matně uvědomil, že se neznámý snesl k němu a nazdvihl mu hlavu. V tom okamžiku už opět ztrácel vě- domí. Byl si však jistý, že si pro něj přišel anděl.

Nebyl to anděl.

Andělé – alespoň v Tomových představách – měli zlaté vlasy a půvabné obličej. Tenhle měl zjizvenou tvář, ohnivě rudé vlasy a jen jedno oko. *Každý krásný sen jednou končí, kamaráde.* Ten, kdo ho zachránil, byla nějaká holka. Dobrá, možná to nebylo tak líbezné, jak si přál, ale pořád tu zůstávala jedna nevyvratitelná skutečnost. Byl naživu.

Nachová mlha i suterén byly pryč. Probudil se na zcela jiném místě. Vzápětí si vzpomněl, co se stalo. Prudce se posadil a chytil se za ústa. Zrzka, která klečela po jeho boku, sebou polekaně šklubla.

Tom se chytil za krk a dávivě se rozkašlal.

„Jo... nadýchal ses těch sraček,“ potvrdila mu.

„Jak dlouho?“ zeptal se přiškrceným hlasem.

„Pár minut.“

Nebyla to nejlepší zpráva, ale mohlo být hůř. Přesto tu byla možnost, že má plíce plné svinstva, které se nyní krevním řečištěm rozšiřovalo do celého těla. Připadalo mu to jako noční můra – vše od příchodu Saši do jeho bytu. Bolest v zádech a napučeném obličejí mu bohužel připomněla, že jde o skutečnost.

„Proč jsi mě vytáhla?“

Dívka se bez odpovědi postavila.

„Vytáhla tě, protože jsem ji o to požádal.“

Tom se otočil za hlubokým hlasem muže, který seděl kousek stranou u ohniště a nehybně upíral pohled do plamenů. Byl shrbený a rysy tváře ukrýval pod kapucí mikiny. Na rozdíl od dívky měl vý-
chodní přízvuk, který dával jeho češtině odstín tvrdosti.

„Nemůžu ti upřít odvalu,“ řekl pobaveně, „ale sonický granát?“

„Měl jsem je umlátit tkaničkami od bot?“

Muž pomalu otočil hlavu. Vypadal jako starý kořen a tvrdě jako kámen. Měl šedivý, huňatý knír a strniště na tvářích. Tmavé oči hleděly z úzkého obličejce s ostrým nosem. U hnědých kanad mu ležela útočná puška s optickým hledím.

Bez odpovědi přihrál mladíkovi čutoru s vodou. Tomáš odšrouboval víčko a žíznivě se napil. Měl vyschlé a podrážděné hrdlo, snad proto mu tekutina chutnala jako sladký nektar. Poté se pátravě rozhlédl. Nacházeli se v nevelké cihlové místnosti s barem, prázdnými regály a rozbitými stoly. To místo nepoznával. Dávalo smysl, že se přemístili. Tolik hluku kolik nadělali, muselo přilákat nejen všechny loutky z blízkého okolí, ale dost možná i loupeživé bandy, kterých se v této oblasti potulovalo několik.

Dívka stála u okna, které bylo zakryté nábytkem a dekami. Nakoukla škvírou ven. Tom si ji zvědavě prohlédl. Měla na sobě modré džíny a kotníkové pohorky. Byla vysoká, ale tak útlá, že i přes zelenou bundu s velkými kapsami působila křehkým dojmem. Ryšavá červeň jejích vlasů spoutaná v culíku, doprovázela přemíra pih ve tváři. Přes levou líc a oko se jí táhla hluboká jizva. V důlku jí chyběla bulva, ale nesnažila se to maskovat. Tom si letmo uvědomil, že nebytí tohoto znetvoření a pohublosti, měla by pěknou tvář.

Pochopil, že jeho doprovod je po smrti. *Žádná ztráta, jen o dva pitomce na světě méně, ale... Oliver bude setsakramentsky zuřit.*

„Ti chlapi z nádraží nebyli žádní dobráci. Myslíte, že já jsem?“

Muž v mikině vzal ze země klacek a několikrát jím prohrábl ohniště: „Ne, ale na tom nesejde.“

Tomovi sklouzl zrak k položené pušce. Byla velká a z kvalitní slitiny. AK-103-4 s optickým hledím. Navíc osazená laserovým zaměřovačem. Taková strašlivá zbraň musela stát jmění, to bylo jisté.

„Podobnou jsem naposledy viděl v rukách armády,“ podotkl Tom. „Tipl bych vás na bandity, jen mi k tomu neseď váš zájem o předvláknovou techniku. Venku nezbylo moc lidí, co poznají starý technologie.“

Dívka po něm zvědavě blýskla zelenkavým okem.

„Jo,“ odpověděl mladík, „vím, že u Díry jsi na mě čekala ty. Bez toho oka se dáš těžko s někým splést.“

Muž sáhl za sebe a vytáhl z cestovního vaku kulatou věc matného kovu velikosti malého jablka. Tomův poklad – alespoň doposud.

„Víš, co to je?“

„Nemám páru, a kdybych tušil, že po tom pase každý v okolí, nikdy bych to od Švába nevzal.“

„DataSféra. Něco jako počítačový disk... jen poněkud složitější,“ odpověděl muž. „Po tom cirkuse, co si tu předvedl, si ji poškodil,“ pravil příkře. „Potřebujeme ji zprovoznit.“

„Úžasný...,“ zhodnotil to Tom netečně.

Muž s dívkou si vyměnili pohledy, pak se kníratý zhluboka nadechl a ukázal Tomovi předmět z blízka: „Vidíš tady ty vstupní porty?“ Poklepal prstem na dvojici hranatých děr. „Slouží k napájení baterie. Ale jsou pokřivený a já nemám vybavení na to, abych to spravil. Bohužel, technik, na kterého jsme se mohli spolehnout, je pod drnem.“ Opřel se lokty o kolena a zpříma se na mladíka zahleděl. „Nemyslím, že jsi hlupák nebo karanténní krysa. Vyznáš se venku.“